

63

РЕШЕНИЕ

№ 936

17.01.2018 г. гр.Хасково

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ХАСКОВО в открито съдебно заседание на шести декември две хиляди и седемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Хайгухи Бодикян

ЧЛЕНОВЕ: Кремена Костова-Грозева

Цветомира Димитрова

при секретаря Ангелина Латунова в присъствието на прокурора Елеонора Иванова, като разгледа докладваното от председателя административно дело №647 по описа на съда за 2017 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по Раздел III от Глава десета на АПК.

Образувано е по протест на Прокурор при Окръжна прокуратура – Хасково, срещу разпоредбите на чл.10, т.5 и чл.28, ал.2 от Наредбата за рекламирана дейност на територията на община Симеоновград.

В протesta се твърди, че при проверка на съдържанието на Наредбата било установено, че оспорените норми противоречали на нормативни актове от по-висока степен. В тази връзка се посочва, че в чл.10, т.5 от Наредбата е предвидено, че не се допуска рекламиране на агитирането на религии и религиозни общности, нерегистрирани по закон. Обсъжданата материя се уреждала на законово ниво със Закона за вероизповеданията. Посочва се, че съгласно чл.3, ал.1 от ЗНА законът бил нормативен акт за регламентиране, първично или въз основа на конституцията, на обществени отношения, които се поддават на трайна уредба, според предмета или субектите в един или няколко института на правото или техни подразделения. Това означавало, че нормите на Закона за вероизповеданията регулирали съответните обществени отношения винаги по начин, избран от законодателя, и това положение траело до последваща промяна или отмяна по волята на Народното събрание. Регламентацията на закона се прилагала такава, каквато била, без изключения в уредените хипотези.

Посоченияят текст от Наредбата противоречал на норми на Закона за вероизповеданията, който уреждал правото на вероизповедание, неговата защита, както и правното положение на религиозните общности и институции и техните отношения с държавата. Според чл.5, ал.1 от Закона за вероизповеданията правото на вероизповедание се упражнявало и чрез разпространяване на съответното убеждение устно, печатно, с помощта на електронни медии, под формата на лекции, семинари, курсове, програми и други. В чл.6, ал.1, т.5 от същия закон било предвидено, че правото на вероизповедание включвало и правото да се пишат, издават и разпространяват религиозни публикации. В чл.7 и чл.8 от Закона за вероизповеданията били въведени ограничения и забрани за упражняване на това право. Общински съвет - Симеоновград с оспорената разпоредба бил уредил обществени отношения, които са регулирани на ниво законова регламентация. Твърди се, че общинският съвет е действал при липса на законова делегация за приемане на оспорената разпоредба.

Законът за вероизповеданията не предвиждал възможност за делегиране на правомощия за регулиране на подзаконово ниво на обществените отношения, свързани с упражняването на правото на вероизповедание. Такава възможност липсвала и в Закона за местното самоуправление и местната администрация.

Според чл.28, ал.2 от Наредбата разрешението за строеж имало действие до шест месеца след датата на издаването му. Посочва се, че в случаите когато един обект отговарял на условията на §5, т.38 от ЗУТ било задължително издаване на разрешението за строеж, на основание чл.148 и сл. от ЗУТ. Визираният документ бил индивидуален административен акт и предназначението му било да осигури законообразното изграждане на съответния обект. Предназначението и характера на разрешението за строеж водели до извода, че нормите, които уреждали материията, били императивни. Регламентацията на чл.148 и сл. от закона се прилагали такива, каквито били, без изключения в уредените случаи. В чл.153, ал.2 от ЗУТ била предвидена продължителността на правното действие на разрешението за строеж, като не били въведени изключения на времетраенето според конкретния характер на обекта. Същото законово изброяване представлявало и рамка, която не можела да се напусне от общинския съвет. Твърди се, че разпоредбата на чл.28, ал.2 от Наредбата е в пряко противоречие с нормативна регламентация от по-висок ранг.

По така изложените в протesta съображения се иска отмяна на чл.10, т.5 и чл.28, ал.2 от Наредбата за рекламираната дейност на територията на община Симеоновград. Претендира се присъждане на направените разноски по делото.

Ответникът, Общински съвет – Симеоновград, редовно призован, не изпраща представител.

Представителят на Окръжна прокуратура – Хасково в съдебно заседание поддържа протesta. Моли за присъждане на направените разноски.

Административен съд – Хасково, като прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от данните по делото, с Решение №275, взето на заседание на Общински съвет - Симеоновград, проведено на 27.07.2005г., на основание чл.22, ал.1 от ЗМСМА, Общински съвет - Симеоновград, по докладна записка на Председателя на Общинския съвет на същото населено място приел Наредба за рекламираната дейност на територията на Община Симеоновград. В гласуването при приемане на цитираното решение участвали 16 общински съветници от общо 16, от които всички 16 гласували „за”.

По делото се представя в актуалната ѝ действаща редакция Наредбата за рекламираната дейност на територията на Община Симеоновград (Наредбата). Видно от §2 от ПЗР към Наредбата, същата е влязла в сила от датата на приемането ѝ - 27.07.2005г.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Протестът е процесуално допустим. Предмет на оспорване е подзаконов нормативен акт, действащ на територията на Община Симеоновград. На основание чл.186, ал.2 от АПК прокурорът може да подаде протест срещу подзаконов нормативен акт. Освен това разпоредбата на чл.187, ал.1 от АПК изрично предвижда безсрочност на оспорването на подзаконовите нормативни актове, т.е. без ограничение във времето.

Разгледан по същество, протестът е частично основателен.

Нормата на чл.21, ал.2 от Закон за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) предвижда принципна компетентност на общинския съвет, в изпълнение на своите правомощия по ал.1 на същия член, да приема правилници,

наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения. С оглед горното, Наредбата, като цяло и от която се протестираят разпоредби, следва да се приеме за издадена от компетентен орган – Общински съвет – Симеоновград, съобразно чл.21, ал.2 от ЗМСМА.

Безспорно е обстоятелството, че протестираните текстове от Наредбата са приети с решение, взето на редовно проведено заседание на Общинския съвет, при наличие на кворум и необходимото към този момент мнозинство на общинските съветници.

Съгласно чл.7, ал.2 от Закон за нормативните актове (ЗНА), наредбата е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен, а според чл.8 от ЗНА всеки общински съвет може да издава наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по-висока степен, неуредени от тях обществени отношения с местно значение. В същия смисъл са и разпоредбите на чл.75, ал.2 и чл.76, ал.3 от АПК. Като компетентни да издават нормативни (подзаконови) административни актове разпоредбата на чл.76, ал.1 от АПК сочи изрично овластените от Конституцията или закон органи, в какъвто смисъл е и по-общата разпоредба, доколкото се отнася до всички нормативни актове, на чл.2, ал.1 от ЗНА. Като колективен орган на местното самоуправление по смисъла на чл.18, ал.1 от ЗМСМА, общинският съвет е овластен да издава нормативни актове, с които да урежда, съобразно нормативни актове от по-висока степен, обществени отношения с местно значение.

Разпоредбата на чл.10, т.5 от Наредбата гласи, „не се допуска рекламиране на: „агитирането на религии и религиозни общности, нерегистрирани по закона“.

Съгласно чл.6, ал.2 от Конституцията на Република България, всички граждани са равни пред закона, като не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние. Посоченото основно начало е доразвито в нормите, регламентиращи основните права и задължения на гражданите, в това число и в чл.37, ал.1, съгласно който свободата на съвестта, свободата на мисълта и изборът на вероизповедание и на религиозни или атеистични възгледи са ненакърними, като държавата съдейства за поддържане на търпимост и уважение между вярващите от различните вероизповедания, както и между вярващи и невярващи. Това основно право е защитено и с текста на чл.38, ал.1 от Конституцията, според който никой не може да бъде преследван или ограничаван в правата си поради своите убеждения, нито да бъде задължаван или принуждаван да дава сведения за свои или чужди убеждения.

От друга страна Закона за вероизповеданията урежда правото на вероизповедание, неговата защита, както и правното положение на религиозните общности и институции и техните отношения с държавата. В този смисъл е и чл.2, чл.3, чл.4 и чл.6 от Закона за вероизповеданията (ЗВ). В съответствие с конституционните принципи, чл.2 от ЗВ урежда правото на вероизповедание като основно, абсолютно, субективно, лично и ненакърнимо, включващо правото на всеки свободно да формира религиозните си убеждения, както и да избира, променя и изповядва – съответно практикува – свободно своето вероизповедание, индивидуално или колективно, публично или частно, чрез богослужение, обучение, обреди и ритуали. Това право не е безгранично и реалното му упражняване не може да бъде насочено срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала или срещу правата и свободите на други лица, съгласно разпоредбите на чл.7 и чл.8 от ЗВ, които разпоредби

изчерпателно изброяват ограниченията, които могат да бъдат налагани върху това право. Разпоредбите на чл.7 и чл.8 от ЗВ, предвиждащи ограничения на правото на вероизповедание, са изключителни и не подлежат на разширително тълкуване.

Според Решение № 5/11.06.1992 г. на Конституционния съд на Република България по конст. дело № 11/92 г. юридическото съдържание на правото на вероизповедание според Конституцията обхваща две по-важни правомощия: първо правото на свободен избор на вероизповеданието и второ – възможността за свободно упражняване на вероизповеданието: чрез печат, слово, създаване на религиозни общности и сдружения, дейността им вътре в общността и извън нея, като проявления в обществото. Правото на вероизповедание включва в себе си правото на свободен избор на вероизповедание и възможност за свободно упражняване на вероизповеданията чрез слово, печат и сдружаване. С решението се приема също, че правото на вероизповедание не може да бъде ограничавано по никакъв начин, освен в случаите на чл. 13, ал. 4 и чл. 37, ал. 2 от Конституцията, като тези ограничителни основания са изчерпателно изброени и не могат да бъдат разширявани или допълвани чрез закон или тълкуване. Приема се, че е недопустима държавна намеса и държавно администриране на вътрешноорганизационния живот на религиозните общности и институции, както и в тяхното обществено проявление, освен в предвидените в закона случаи.

В случая с оспорената част от разпоредбата на чл.10, т.5 от Наредбата гласи, : „не се допуска рекламиране на: „ агитирането на религии и религиозни общности, нерегистрирани по закона“. Видно от текста на разпоредбата, забраната не е абсолютна, доколкото административният орган е изключил от обхвата ѝ религии и религиозни общности, нерегистрирани по закона. Така регламентираното в общинската наредба според настоящия състав не противоречи нито на Конституцията, нито Закона за вероизповеданията. При отчитане на съдържащото се в нормата на чл.10, т.5 от Наредбата, съдът счита, че така въведената забрана за рекламиране, не води до накърняване на правото на вероизповедание. Напротив, приетото от Общински съвет – Симеоновград е изцяло в синхрон с разпоредбата на чл.19, ал.1 и ал.2 от ЗВ, а именно: „ Вероизповеданията могат да имат местни поделения съгласно уставите си. Местните поделения се вписват в регистър от кметовете на общините според населеното място, където е седалището им, при условията на уведомителен режим, в 7-дневен срок, на основание на заявление от централното ръководство на вероизповеданието или упълномочено от него лице съгласно устава.

Дадената в чл.10, т.5 от Наредбата регламентация (при наличие на изключения от обхвата на забраната) е насочена към рекламиране на дейности частност на територията на Община Симеоновград, регламинтирани нормативна уредба от по-висока степен. Съдът счита, че в конкретния случай това ограничение е съобразено с принципа на съразмерност по чл.6 от АПК. Дадената в чл.10, т.5 от Наредбата регулация на обществените отношения в частта на ограничените „нерегистрирани по закона“ не ограничава избора на вероизповедание, не препятства свободното му упражняване, нито води до намеса във вътрешната организация на религиозните общности и институции, а по – скоро има за цел да гарантира обществения ред чрез поддържане на търпимост и уважение между вярващите от различните вероизповедания, както и между вярващи и невярващи. Същевременно тази регулация не е

такава по чл.8 ал.1 от Закона за вероизповеданията, поради което не може да се приеме, че общинският съвет е надхвърлил рамката по чл.76 ал.3 от АПК.

По изложените съображения съдът счита, че протестът е неоснователен и следва в тази част да се отхвърли.

По отношение втората оспорена разпоредба, а именно чл.28, ал.2 от Наредбата, съдът намира, че въведеният с този текст срок на действие на разрешение за строеж от 6 месеца, считано от датата на издаването му, противоречи на нормите на чл.153, ал.2 от Закона за устройство на територията (ЗУТ), съгласно който "разрешението за строеж губи правно действие, когато: 1. в продължение на три години от влизането му в сила не е започнало строителството; 2. в продължение на 5 години от започване на строителството не е завършен грубият строеж, включително покривът на сградите; 3. в продължение на 10 години от започване на строителството на елементи на техническата инфраструктура то не е завършено или не е завършен грубият строеж, включително покривът на сградите за обектите по чл.137, ал.1, т.1 и 2, за националните обекти, за обектите с национално значение и за обектите с първостепенно общинско значение".

След като законодателят не е въвел срочност на действието на издадено разрешение за строеж, липсва основание това да бъде направено от Общински съвет-Симеоновград с въпросната Наредба. Налице е противоречие между оспорения текст в подзаконовия нормативен акт и императивни разпоредби на нормативен акт от по-висок ранг, какъвто е ЗУТ и като такъв следва да бъде отменен. Протестът в тази му част се явява основателен и следва да бъде уважен.

При този изход на спора в полза на Окръжна прокуратура - Хасково следва да се присъдят направените в производството разноски в размер на 20.00 (двадесет) лева, представляващи заплатената такса за обнародване на оспорването в ДВ.

Водим от гореизложеното и на основание чл.193, ал.1 от АПК, съдът

При този изпод на производството на протестиращата страна не следва да се присъждат разноски.

Водим от горното и на основание чл.193, ал.1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по протест на прокурор при Окръжна прокуратура – Хасково разпоредбата чл.28, ал.2 от Наредбата за рекламната дейност на територията на Община Симеоновград.

ОТХВЪРЛЯ протеста на Прокурор при Окръжна прокуратура – Хасково срещу разпоредбите на чл.10, т.5 от Наредбата за рекламната дейност на територията на община Симеоновград.

ОСЪЖДА Общински съвет – Симеоновград да заплати на Окръжна прокуратура – Хасково разноски по делото в размер на 20 (двадесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се разгласи по реда на чл.194 от АПК при неподаване на касационна жалба или протест, или ако те са отхвърлени.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

РЕШЕНИЕ

№ 1181

София, 24.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Трето отделение, в съдебно заседание на двадесети ноември две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЖАНЕТА ПЕТРОВА
ЧЛЕНОВЕ: СВЕТЛАНА БОРИСОВА
АГЛИКА АДАМОВА

при секретар Ани Стефанова Андреева и с участието
на прокурора Камелия Николова изслуша докладваното
от председателя ЖАНЕТА ПЕТРОВА
по адм. дело № 3106/2018.

Прокурор при Окръжната прокуратура-Хасково е подал касационен протест против решение № 936/17.01.2018 г. по адм. дело № 647/2017 г. по описа на Административния съд - Хасково в частта, в която е отхвърлен подадения от прокурора протест по отношение на чл. 10, т. 5 от Наредбата за рекламната дейност на територията на община Симеоновград. Направени са оплаквания за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и е поискано да бъде отменено с постановяването на друго, с което да се отмени нормативната разпоредба.

Общинският съвет - Симеоновград не е взел становище по жалбата.

Представителят на Върховната административна прокуратура е дал заключение, че решението е постановено в противоречие с материалния закон и следва да бъде отменено с постановяването на друго, с което да се отмени разпоредбата на чл. 10, т. 5 от Наредбата за рекламната дейност на територията на община Симеоновград, тъй като общинският съвет нямал компетентност да урежда отношения, свързани с упражняване на правото на вероизповедание на подзаконово ниво.

Върховният административен съд, като провери правилността на решението с оглед оплакването в касационния протест, го намира за основателен.

С решение №936/17.01.2018г. по адм.дело №647/2017г. Административният съд-Хасково отменил по протест на прокурор при Окръжната прокуратура - Хасково разпоредбата на чл. 28, ал. 2 от Наредбата за рекламната дейност на територията на община Симеоновград, приета с решение №275 по протокол № 20 от заседанието на Общинския съвет-Симеоновград, проведено на 27.07.2005 г., и отхвърлил подадения от прокурора протест по отношение на

разпоредбата на чл. 10, т. 5 от наредбата.

Административният съд достигнал до извод, че Наредбата за рекламираната дейност на територията на община Симеоновград е приета от компетентен орган, чието правомощие да издава подзаконови нормативни актове произтича от разпоредбата на чл.21, ал.2 от Закона за местното самоуправление и местната администрация. При проверката съдът установил, че актът е приет при спазване на производствените правила.

Разпоредбата на чл.10, т.5 от Наредбата за рекламираната дейност на територията на община Симеоновград гласи: " ..Не се допуска рекламиране на агитирането на религии и религиозни общности, нерегистрирани от закона.". Според изложените от съда мотиви, уредбата не противоречи на Конституцията на Република България и на Закона за вероизповеданията. Оспорената разпоредба не ограничавала избора на изповедание, нито свободното му изповядване, както и не представлявала намеса във вътрешната организация на религиозните общности и институции. Тя кореспондирала с чл.19, ал.1 и 2 от Закона за вероизповеданията, според които вероизповеданията могат да имат местни поделения съгласно уставите си, подлежащи на вписване в регистър на кметовете на общините според населеното място, където е седалището им, при условията на уведомителен режим, на основание на заявление от централното ръководство на вероизповеданието или упълномочено от него лице. Съдът отбелязал, че предметът на регулатията по подзаконовия нормативен акт не бил идентичен с този на чл.8 от Закона за вероизповеданията, който уреждал ограниченията на правото на религиозно изповедание.

Касационната инстанция намира, че решението на административния съд противоречи на материалния закон.

Разпоредбата на чл.13, ал.1 от Конституцията на Република България провъзгласява свободата на вероизповеданията. Всеки има право свободно да избере и да упражнява вероизповеданието, чиито принципи и убеждения споделя. Според чл.9 от Конвенцията за защита на правата на человека и основните свободи "всеки има право на свобода на мисълта, съвестта и религията; това право включва свободата да променя своята религия или убеждения и свободата да изповядва своята религия или убеждения индивидуално или колективно, публично или частно, чрез богослужение, обучение, религиозни обреди и ритуали. Свободата да се изповядва религия или убеждения подлежи само на такива ограничения, които са предвидени от закона и са необходими в едно демократично общество в интерес на обществената сигурност, за защитата на обществения ред, здраве и морал или за защита на правата и свободите на другите".

Тези основни принципи намират развитие в уредбата по Закона за вероизповеданията. В чл.2, ал.2 от Закона за вероизповеданията е записано, че правото на вероизповедание се изразява във възможността всеки свободно да формира религиозните си убеждения, да избира, променя и изповядва, съответно да практикува свободно своето вероизповедание, индивидуално или колективно, публично или частно, чрез богослужение, обучение, обреди и ритуали. То включва и следните права: да се създават и поддържат религиозни общности и институции със структура и начин на представителство, които са подходящи според свободното убеждение на членовете им; да се установяват и поддържат места за богослужение или религиозни събрания; да се създават и поддържат подходящи благотворителни или хуманитарни институции; да се произвеждат, придобиват

и използват по съответна на богослужебните цели степен необходимите материали и предмети за обредите и обичаите на една религия или вяра; да се пишат, издават и разпространяват религиозни публикации; да се дава и получава религиозно образование на език по свой избор; да се проповядва или преподава една религия или вяра в места, подходящи според общностите и институциите за тази цел, както и да се създават и поддържат подходящи според общностите и институциите учебни заведения, при спазване на законовите изисквания.

Правото на вероизповедание се упражнява чрез формиране и изразяване на верско убеждение, създаване или участие в религиозна общност, организиране на институции на общността, осъществяване на верско обучение и възпитание чрез разпространяване на съответното убеждение устно, печатно, с помощта на електронни медии, под формата на лектории, семинари, курсове, програми и други (чл.5 ЗВ).

Съгласно дефинициите по §1 от допълнителната разпоредба на Закона за вероизповеданията "вероизповедание" е съвкупността от верски убеждения и принципи, религиозната общност и нейната религиозна институция, "религиозна общност" е доброволно обединение на физически лица за изповядване на дадена религия, извършване на богослужение, религиозни обреди и церемонии, а "религиозна институция" е регистрираната в съгласие със Закона за вероизповеданията религиозна общност, която има качеството на юридическо лице, свои ръководни органи и устав.

Разпоредбата на чл. 10, т. 5 от Наредбата за рекламната дейност на територията на община Симеоновград се съдържа в подзаконов нормативен акт, който, видно и от наименованието му, регулира външната реклама, надписите, разполагането на информационно-указателните табели, поставянето на флагни реклами материали и на печатни реклами материали върху имоти на територията на община Симеоновград. Компетентността на общинския съвет да урежда материала произтича от чл.57 от Закона за устройство на територията, според който върху недвижими имоти могат да се поставят реклами, информационни и монументално-декоративни елементи въз основа на разрешение за поставяне, издадено по ред, установлен с наредба на общинския съвет по чл. 13а или по чл. 56, ал. 2.

Оспорената разпоредба забранява да се пропагандират чрез изброените горе рекламино-информационни елементи религии и религиозни общности, които не са институционализирани, тоест, не се свързват с определена религиозна институция, регистрирана по Закона за вероизповеданията. Регистрацията е форма на законно осъществяване на дейността на вероизповеданията, при която възниква юридическо лице. Съгласно чл.14 от Закона за вероизповеданията религиозните общности могат да придобиват статут на юридическо лице при условията и по реда на този закон. Регистрацията на религиозните общности като юридически лица се извършва от Софийския градски съд по реда на глава четиридесет и девета "Общи правила" от Гражданския процесуален кодекс. След регистрацията на вероизповеданието като юридическо лице, то може да регистрира и местно поделение по реда на чл.19 от Закона за вероизповеданията.

За да могат да бъдат носители на права и да поемат задължения, каквито произтичат от установения от държавата правен ред, вероизповеданията следва да се регистрират. Изпълнението на това изискване е необходимо и за придобиване на разрешение за поставяне на реклами елементи предвид установения с чл.57 от Закона за устройство на територията разрешителен

режим за поставяне на реклами, информационни и монументално-декоративни елементи от физически и юридически лица. Само регистрираното вероизповедание, което е юридическо лице и има свои органи на управление, може да бъде титуляр на разрешение за поставянето на публични места на рекламно-информационни съобщения. Освен конститутивно, вписането има и оповестително действие относно наименованието и седалището, убеждението и богослужебната практика; органите на вероизповеданието, лицата, които представляват вероизповеданието, начините на финансиране и имуществото, което позволява идентификацията на вероизповеданието в обществения живот.

Макар регистрацията на вероизповеданията да се свързва с общественополезни цели, необходимо е да се отбележи, че религиозните общности не са задължени да се регистрират по предвидения в Закона за вероизповеданията ред. В отклонение от законовите предписания, разпоредбата на чл.10, ал.5 от Наредбата за рекламната дейност на територията на община Симеоновград забранява на вероизповедания, които не са регистрирани, да разпространяват чрез реклама религиозните си убеждения, което на практика ограничава свободното им изразяване. С поставянето на условие, което по закон не е задължително, подзаконовата разпоредба засяга правото на вероизповеданието да дава публичност на религиозните си убеждения. Практикуването на вероизповеданието не може да бъде ограничавано с подзаконов нормативен акт, на основания, различни от предвидените в чл.13, ал. 4 и чл. 37, ал. 2 от Конституцията на Република България: когато религиозните общности и институции се използват за политически цели или в интерес на обществената сигурност, за защитата на обществения ред, здраве и морал или за защита на правата и свободите на други граждани. Макар нерегистрирана, религиозната общност може свободно да упражнява конституционно гарантирани права, ако това не засяга обществената сигурност, обществения ред, здравето, морала или правата и свободите на другите.

С оглед направените изводи следва да се приеме, че решението на административния съд е неправилно и следва да се отмени в атакуваната част. Вместо него следва да се постанови друго, с което да се отмени незаконосъобразната разпоредба на чл.10, т.5 от Наредбата за рекламната дейност на територията на община Симеоновград,

По изложените съображения и на основание чл. 222, ал.1 АПК Върховният административен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 936/17.01.2018г. по адм.дело № 647/2017 г. по описа на Административния съд-Хасково в частта, в която е отхвърлен подаденият от прокурор при Окръжна прокуратура-Хасково протест по отношение на чл. 10, т.5 от Наредбата за рекламната дейност на територията на община Симеоновград, приета с решение №275 по протокол № 20 от заседанието на Общинския съвет-Симеоновград, проведено на 27.07.2005 г., И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ чл.10, т.5 от Наредбата за рекламната дейност на територията на община Симеоновград, приета с решение №275 по протокол № 20 от заседанието на Общинския съвет-Симеоновград, проведено на 27.07.2005 г.

18

Решението не подлежи на обжалване.

Решението подлежи на обнародване по начина на обнародване на Наредбата за рекламираната дейност на територията на община Симеоновград и влиза в сила от деня на обнародването му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

Ж.П.

